

Ostal je pa priden in je rad molil, zato ga je pa Bog rad imel že v življenju, po smrti ga je pa vzel k sebi v nebesa.

Zatorej tudi vi, dragi otročiči, radi molite, da bode te prišli, kakor Mirček, v nebesa, kjer bode te videli Mirčka in se ž njim veselili pri Bogu. *Leopold.*

Zlato.

Pred davnim časom sta živela blizu mesta Jeruzalema dva brata; starejšemu je bilo ime Afanasij, mlajšemu pa Ivan. Stanovala sta na neki gori in se živila s tem, kar so jima dajali ljudje. Delala sta od ranega jutra do poznega večera, toda ne zase, ampak za reveže. Težakom in vdovam sta pomagala pri delu, obiskovala sta bolnike in opravljala druga dobra dela. Toda plačila nista hotela nikdar prejeti. Tako sta živela brata ves teden narazen in se sešla le vsako soboto zvečer na domu, kjer sta preživela nedeljo skupaj in molila. V ponedeljek pa je šel zopet vsak na svojo stran. Tako sta živela pobožna brata mnogo let in božji angel je blagoslavljal njuna dela.

Ko gresta nekoč zopet narazen, se začne Afanasiju tožiti po bratu; zato se ustavi in gleda za njim. Tudi Ivan malo postoji. Ko pogleda proti bratu, zapazi v bližnjem grmu nekaj svetlega; hitro stopi k grmu, toda takoj odskoči, ko zagleda kup zlata in beži po hribu, kakor bi ga podila divja zver. Afanasiju se to čudno zdi; zato gre pogledat, kaj je tako splašilo brata. Že od daleč zagleda neko bliščečo stvar; ko pride do grma, zagleda na tleh — kup zlata.

Česa se je vendar brat tako zbal in zakaj je tako bežal? si misli Afanasij. Saj vendar zlato samo na sebi ni nič pregrešnega. Z zlatom se sicer lahko učini marsikaj dobrega; koliko sirot in vdov se lahko ž njim preživi in koliko bolnikom se lahko pomaga. Midva

delava sicer le za druge, toda s tem zlatom bi lahko še več pomagala ljudem.

Afanasij hoče povedati bratu, a Ivan je bil že na drugem hribu.

Nato sleče Afanasij svoj plašč, naloži nanj nekaj zlata, ga zadene na hrbet in se odpravi ž njim v mesto; tu odda zlato nekemu gostilničarju in gre še po drugi kos. Ko je imel vsega skupaj, ga proda nekemu zlatarju za tako visoko ceno, da lahko sezida tri hiše: sirotišnico, bolnišnico in prenočišče za romarje in reveže. V mestu naleti tudi na tri pobožne starčke, enem teh izroči v varstvo sirotišnico, drugemu bolnišnico, tretjemu pa prenočišče. Ker mu je ostalo še tritisoč zlatov, jih dá vsakemu starcu tisoč, da bi še bolj skrbeli za siromake.

Hiše so bile kmalu polne revežev, in ljudje so hvallili Afanasija, ker je to storil. On je bil tega tako vesel, da je sklenil ostati v mestu. Ker je pa brata srčno ljubil, se je povrnil na svoj dom; denarja pa ni ohranil nič zase in je nosil ravno tako revno obleko kakor prej.

Ko se je bližal že domu, mu pride na misel: brat ni prav storil, ker je zbežal pred zlatom — nisem-li jaz bolje storil?

Ko tako premišljuje, zagleda na cesti angela, kateri se je bratu in njemu večkrat prikazal pri molitvi in ju blagoslavljal. A sedaj ga je prav ostro gledal. Afanasij se prestraši in pravi: „Kaj je, gospod?“ Angel mu reče: „Beži od tod! Nisi vreden, da bi s svojim bratom živel pod isto streho! Zakaj eno dobro delo tvojega brata presega vsa dobra dela, katera si ti naredil s svojim zlatom!“

Afanasij se začne opravičevati, koliko revežem je preskrbel hrano in za koliko sirot bode skrbel. Toda angel mu pravi: „Ravno tisti hudobni duh, kateri ti je nastavil zlato, te je naučil tudi teh besedij!“ Afanasiju začne vest očitati, in spozna, da ni delal Bogu v čast; zato se začne kesati in jokati.

Tedaj se angel ogne s pota in za njim zagleda Afanasij Ivana, ki ga je že pričakoval.

Afanasij se od tedaj ni dal več zapeljati hudobnemu duhu in je spoznal, da se more le z delom služiti Bogu in ljudem.

In brata sta živela skupaj kakor prej.

Nar. Rus. — Boleslav.

Kratkočasnice.

1. Učitelj: „Katere stvari so najtrdnejša človekova last?“ — Učenec: „Železni lonci“.

2. V muzeju: Raziskovalec starin: „Tukaj, gospoda moja, je meč, s katerim je hotel Balaam umoriti svojo oslico.“ — Neki gledalec odvrne: „Saj Balaam ni imel meča, marveč bi ga bil le rad imel, kakor pripoveduje sv. pismo.“ — Razkazovalec: „No, in saj to je ravno tisti meč, katerega bi bil rad imel.“

3. Sodnik: „Obtoženec, ali morete morda navesti kaj olajševalnega za odmerjenje kazni?“ — Obtoženec: „Seveda. Bil sem dvajsetkrat kaznovan, pa mi še nobenkrat ni nič pomagalo.“

4. Sprla sta se dva gospoda, katerih eden je bil zelo velik, drugi jako majhen. Nazadnje reče veliki malemu: „Kaj boste vi, ki vas lahko vtaknem v žep?“ Mali odgovori mirno: „No, potem bi imeli več učenosti v žepu, kot v glavi.“

Zastavica.

(Priobčil Cid Em Nufr.)

Urno črk mi šest sestavi:
Moškega je ime, poglej!
Zadnji dve zdaj spred postavi:
Mesec vroč ti je, o jej!

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnjem listu.)